

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.M.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina,
trvalým pobytem ...
zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem,
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26669-2/ČJ-2018-930310-V244 a CPR-26669-3/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení obou výše označených rozhodnutí žalované. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019 č. j. CPR-26669-2/ČJ-2018-930310-V244 bylo žalovanou rozhodnuto, že rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 8. 2018 č. j. KRPP-74033-18/ČJ-2018-030022 (dále jen „rozhodnutí orgánu I. stupně“), o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)

v délce 2 roky se potvrzuje a odvolání žalobce se zamítá. Druhým rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019 č. j. CPR-26669-3/ČJ-2018-930310-V244 bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho platném znění (dále jen „správní řád“) uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že celé řízení o správním vyhoštění bylo vedeno v rozporu s českými a evropskými právními předpisy, když jednání žalobce nepředstavuje porušení žádného z těchto právních rádu, což podle žalobce dokládá i prohlášení Evropské komise, které měla žalovaná při rozhodování k dispozici. Dále žalobce namítal, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které žalobce namítal již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle žalobce lze zcela důvodně pochybovat o souladu rozhodnutí o správním vyhoštění s právními předpisy a žalovaná měla podle žalobce zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k hrozící vážné újmě odložit vykonatelnost dotčeného rozhodnutí.
3. Podle žalobce správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, jelikož žalobce je zaměstnancem polské společnosti ASSU SP. Z O. O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU- přeshraničního poskytování služeb. Žalobce měl za to, že se nacházel na území České republiky zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost FRESA solution s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU podle žalobce potvrdila ve svém vyjádření i Evropská komise.
4. Žalobce v žalobě v celém rozsahu napadal i rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti náhrady nákladů správního řízení o vyhoštění.
5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty uvedených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. S ohledem na výše uvedené, žalovaná k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázala taktéž na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť měla za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce.
6. Žalovaná dále uvedla, že je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledala žádné porušení zákonných ustanovení.
7. V návaznosti na výše uvedené tak žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

8. Ze **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: dne 15. 5. 2018 byla prováděna pobytová kontrola Policií České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odborem cizinecké policie v součinnosti s Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj, dále jen („OIP“) ve vnitřních skladových prostorách společnosti Penny Market s.r.o.. Pobytová kontrola byla zaměřena na neoprávněné zaměstnávání cizinců. Žalobce, zastížený v pracovním oděvu a při obsluze paletového vozíku, tedy při výkonu pracovní činnosti, předložil k prokázání své totožnosti cestovní doklad Ukrajiny č. x, vydaný na jméno V. M., nar. ..., stát. přísl. Ukrajinská. V cestovním pase měl vyznačené národní vízum č. 0114349634 vydané Polskou republikou s platností od 19. 02. 2018 do 21. 12. 2018 typu „D“, s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 180 dnů. Dále měl v cestovním dokladu otisk přechodového razítka se vstupem na území schengenského prostoru ze dne 27. 02. 2018. Hlídka pojala podezření, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem byl účastník řízení dne 15. 5. 2018 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 27 odst. 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Při kontrole žalobce nepředložil žádné povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce ČR. Do záznamu o zjištěných skutečnostech na formuláři OIP ze dne 15. 5. 2018 žalobce uvedl, že zde (myšleno sklad Penny Marketu) pracuje od 12. 3. 2018 pro polskou agenturu, jejíž jméno nezná. Práci pro Penny mu domluvil polský koordinátor, smlouvu s polskou agenturou měl žalobce uloženou v autě. Pro Penny Market žalobce pracuje pod agenturou Fresa Solution. Do práce žalobce jezdil autem s kolegou (koordinátorem – P.L.), jenž mu každé ráno při příchodu do práce říkal, co konkrétně má dělat. Pan P. dohlížel na práci žalobce, byl přítomen celý den. Peníze žalobce vždy obdržel v hotovosti od polské agentury. Jednou měsíčně přijede (neuvedeno kdo) a předá mu hotovost pro něj a pro jeho kolegy. Skupině pracovníků z Polska dělal žalobce koordinátora. Docházka byla žalobci evidována pomocí docházkového systému, do kterého se každé ráno přihlásil pod svým osobním číslem, které mu přidělil pan P. K pobytové historii žalobce bylo dále zjištěno, že dne 13. 7. 2015 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění rozhodnutím OCP OPKPE České Budějovice č. j. KRPC-731001/ČJ-2015-020023 s dobou platnosti na 6 měsíců, vzhledem k tomu, že pobýval na území členských států EU nad rámec platnosti víza neoprávněně. Dne 15. 5. 2018 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
9. V **protokolu o výsledku účastníka** správního řízení ze dne 15. 5. 2018 žalobce mimo jiné uvedl, že není zaměstnancem Penny Market s.r.o., jelikož má sepsanou smlouvu s polskou společností ASSU, která ho vyslala prostřednictvím společnosti Fresa solution do firmy Penny Market v Dobřanech. Veškeré pracovní smlouvy budou uloženy u pana K.A., což je advokát společnosti ASSU, nebo u pana V.T., majitele společnosti ASSU. Z Ukrajiny žalobce vycestoval dne 27. 2. 2018 přes Slovensko. Vízum si žalobce vyřizoval na Ukrajině sám. Ze Slovenska žalobce dál pokračoval do Polska, kde si hledal práci. Ve Varšavě žalobce podepsal smlouvu se společností ASSU o vyslání za práci do ČR. Do ČR žalobce odjel dne 10. 3. 2018. Všechny informace, kam měl jet, obdržel v Polsku. Vše vyřizoval pan V.T., žalobce nic neplatil. Dne 13. 3. 2018 nastoupil do zaměstnání, bylo to v Penny Marketu ve skladu jako pomocný dělník. Pan V.T. ho určil jako zástupce skupiny, žalobce pak ostatním určoval, co budou dělat, jemu samotnému práci přiděloval pan L.P. Žalobce dále sdělil, že v České republice žije jeho matka, která zde má trvalý pobyt, a dva nevlastní

bratři a nevlastní otec, kteří společně žijí v obci Č., okres Č. B. Naproti tomu na Ukrajině žije jeho družka s dvouletou dcerou.

10. Účastníkovi řízení dle sdělení Úřadu práce České republiky č. j. UPCR-PJ-2018/6878 ze dne 17. 5. 2018 nebylo Úřadem práce České republiky vydáno povolení k zaměstnání, tj. účastník řízení neměl v době kontroly platné povolení k zaměstnání.
11. Na základě výše uvedených a další skutečností správní orgán I. stupně rozhodl dne 2. 8. 2018 o vydání správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců na dobu šesti měsíců a žalobci přitom poskytl lhůtu 15 dnů k vycestování z území České republiky. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce sice formálně uzavřel smlouvu s polskou společností ASSU, která ho poslala pod záštitu společnosti Fresa Solution, ale fakticky na žalobce nelze pohlížet jako na cizince, který byl vyslán na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť žalobce na území Polska nepracoval. Žalobce byl zaměstnán až zde v ČR ve firmě Penny Market, aniž měl povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání (viz § 89 odst. 1 a § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti) a naplnil tak zákonné podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.
12. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání. Ve svém odvolání namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 63 odst. 3 správního řádu, že správní orgán I. stupně neaplikoval § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a neuvedl, proč nepovažoval spolupráci mezi ASSU SP. Z O. O., žalobcem a společností FRESA solution s.r.o. za poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU. Dále žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán dostatečně nezjistil stav věci, a že nakonec své rozhodnutí postavil na závěru, že žalobce vykonával na území ČR práci bez oprávnění, ačkoliv podle žalobce takové oprávnění nepotřeboval. Žalobce pokračoval námitkou, že správní orgán I. stupně neprovedl navrhované důkazy, a blíže se nezabýval důkazními prostředky předloženými právním zástupcem účastníka. Žalobce podal odvolání i proti souvisejícímu rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení o vyhoštění.
13. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila zejména tím, že nezjistila žádné z namítaných pochybení prvoinstančního rozhodnutí. K námitkám žalobce se žalovaná zabývala na stranách 6-11, přičemž se znovu podrobně zabývala interpretací ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a dospěla k názoru, že žalobce v žádném případě nesplňuje podmínky pro aplikaci daného ustanovení, neboť činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky, svou povahou naplňovala znaky závislé práce, a v Polské republice nepracoval, nejednalo se tak o poskytování přeshraničních služeb, v tom smyslu, že by po omezenou dobu vykonával práci na území členského státu, než ve kterém obvykle pracuje. Žalovaná tedy vyhodnotila, že žalobce potřeboval pracovní povolení, jak je stanoveno v § 178b zákona o pobytu cizinců v souvislosti s § 89 zákona o zaměstnanosti. Žalovaná dospěla k názoru, že prvoinstanční rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, jelikož bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že takové povolení potřeboval, a výjimka stanovená v ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na něj nevztahuje.

14. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaná i žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem a soud neshledal důvod pro takový postup dle § 51 odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
15. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
17. Ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti stanoví, že: *„Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“*
18. Soud v posuzované věci hodnotil toliko to, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán.
19. K první žalobcově námitce, že celé řízení o správním vyhoštění bylo vedeno zcela v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, soud uvádí následující. Žalovaná se ve svém rozhodnutí podrobně zabývala jak výkladem vnitrostátního, tak unijního práva, jakož i případy výjimek, za kterých je dána přednost unijního práva a následné použití zákona o zaměstnanosti, přičemž se vypořádala s možností a nemožností uplatnění ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a vyčerpávajícím způsobem odůvodnila, proč se rozhodnutí zmiňovaná v odvolání a nyní v žalobě neuplatní na případ žalobce. V daném případě se soud ztotožnil s učiněnými závěry správních orgánů, že účastník řízení sice uzavřel pracovní smlouvu s polskou společností ASSU, avšak od samého počátku věděl, že bude vykonávat práci na území České republiky, tedy mimo území Polské republiky, s tím, že prostřednictvím polského víza a polské společnosti „zlegalizuje“ svou činnost na území ČR. Na území České republiky přicestoval dne 10. 3. 2018 a ve skladu společnosti Penny Market vykonával pracovní činnost minimálně dva měsíce.
20. Z obsahu spisu a z rozhodnutí má soud bez jakýchkoli pochybností za prokázané, že žalobce v době nejméně od 10. 3. 2018 do 15. 5. 2018 vykonával závislou práci tak, jak ji definují platné zákony ČR, například zákon č. 262/2006, zákoník práce v § 2 odst. 1, bez povolení k zaměstnávání. Dále má soud za prokázané, že v případě žalobce se nikterak nejednalo o přeshraniční poskytování služeb, když ze správního spisu jasně vyplývá, že žalobce cestoval z Ukrajiny na Slovensko a do Polska, kde podepsal smlouvu o vyslání a pak rovnou do ČR, kde byl zaměstnán ve firmě Penny Market s.r.o., přičemž polské vízum sloužilo spíše jako vstupenka do schengenského prostoru. Žalobce sice zpočátku měl v úmyslu pracovat na území Polské republiky, ale když tam práci nesehnal, podepsal „pseudo pracovní smlouvu“ a odjel za prací do ČR. Pro společnost ASSU nikdy skutečně nevykonával práci, z čehož je patrné, že tato společnost se svou činností pomocí smlouvy o

poskytování služeb se společností FRESA solution se sídlem v ČR snaží vydávat za přeshraniční poskytování služeb, ačkoliv je jasné, že společnost ASSU se spíše zaměřuje na poskytování pracovní síly (resp. vysílání cizích státních příslušníků za práci do ČR), nikoliv na poskytování služby a tím obchází platné právní předpisy ČR. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce pracoval na území ČR bez pracovního povolení a polská společnost ASSU tak fakticky fungovala jako pracovní agentura. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani formálně uzavřené obchodní smlouvy mezi několika zainteresovanými společnostmi, ani že polský zaměstnavatel neposkytl žalobce společnosti Penny Market s.r.o. přímo, nýbrž prostřednictvím společnosti FRESA solution s.r.o. K otázce přeshraničního poskytování služeb se již mnohokrát vyjadřoval jak Nejvyšší správní soud, tak soudy EU.

21. Soud opírá své závěry o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve svých rozhodnutích dospěl k názoru, jenž lze aplikovat i na případ žalobce: „*Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.” (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 289/2017-31 ze dne 31. 1. 2018).*
22. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že s ohledem na podklady ze správního spisu výjimku z povinnosti cizince mít povolení k zaměstnání nelze vztáhnout na zde posuzovaný případ. Výkon práce cizincem v ČR je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány, kterým žalobce nedisponoval, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Lze tedy shrnout, že žalobce nebyl na základě víza vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat práci na území České republiky. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Nelze též přisvědčit námitce žalobce, že se na něj vztahuje výjimka z povinnosti mít takové oprávnění podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se nejedná o cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Soud proto shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou.
23. K námitce žalobce, která směřovala proti rozhodnutí žalované o povinnosti nahradit náklady řízení o správním vyhoštění, soud uvádí, že žalobce v žalobě nespecifikoval, v čem spatřuje porušení svých práv, neuvedl tedy konkrétní žalobní body, napadal toto rozhodnutí pouze v obecné rovině. K tomu soud dodává, že uvedené rozhodnutí je úzce spjata se samotným rozhodnutím o vyhoštění žalobce, a tak v důsledku toho soud

odkazuje rovněž na argumentaci výše. Jelikož soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí o vyhoštění, bylo zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem (§ 79 odst. 5) v rozsahu dle § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., aby správní orgán rozhodl o povinnosti uhradit náklady řízení v důsledku toho vzniklé. Při vydání tohoto rozhodnutí žalovaná správně aplikovala zákonná ustanovení a soud nezjistil žádné pochybení, které by musel zkoumat z úřední činnosti. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

24. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaná řádně vypořádala uplatněné odvolací námitky. K námitce žalobce, že žalovaná měla zahájit přezkumné řízení, soud konstatuje, že pokud měl žalobce za to, že lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, mohl podat podnět k zahájení tohoto řízení. Navíc vzhledem k poměrně krátké lhůtě pro podání žaloby ve věci vyhoštění a zároveň stanovené lhůtě pro rozhodnutí soudu je rozhodnutí přezkoumáváno právě v řízení o žalobě, a to v krátkém časovém horizontu. Tímto má soud i tuto námitku za nedůvodnou.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně